

 HARLEQUIN®

King

Cat Schield

Miljonäri
majapidajanna

Originaali tiitel:
Cat Schield
Upstairs Downstairs Baby
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Nooni
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Catherine Schield
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D05363419
ISBN 978-9949-82-414-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja!

Uue raamatuseeriaga alustamine on alati põnev, aga kõige põnevam on see siis, kui saan sündmused panna toimuma kohas, kuhu ise minna igatsen. Üks parimaid asju lugemise juures on võimalus minna kuhugi mujale – olgu siis tegemist reaalse või väljamõeldud kohaga. Sama võib öelda kirjutamise kohta. Sain innustust tõsielusarjast „Southern Charm“ ja tahtsin sukelduda Lõuna-Carolina imelisse linna Charlestoni.

Broadist lõunasse jäävate ajalooliste luksuslike majade uste taga on kümme põlvkonda tõelisi Charlestoni mehi ja naisi saanud jagu majanduslangustest ja klammerdunud oma suletud seltskonda. Kui olete võõras, siis soovin teile edu Charlestoni siseringi tungimisel. Majapidajanna Claire Robbins saab sellest aru ammu enne, kui armub oma kenasse, professionaalsest pesapallurist tööandjasse Linc Thurstonisse.

Mul oli tore jälgida, kuidas need kaks armuvad, olles pärit teine teiselt poolt sügavale linna vundamenti raiutud sotsiaalset piiri. Ma loodan, et naudite nende lugu.

Parimate soovidega

Cat Schield

Proloog

Everly Briggs nägi vaeva, et jätta muljet osavõtlikust kuulajast, kui London McCaffrey oma romantilistest probleemidest rääkis. Nad olid üritusel „Ilusad naised haaravad ohjad“, peaesineja oli Poppy Hart, motivatsioonikõneleja ja firma Hart Success Counseling omanik.

„Ja ta ei põhjendanud kihluse katkestamist kuidagi?“ Everly näis jahmunud, ehkki tegelikult teadis ta Londoni nurjunud armuloost professionaalse pesapaluri Linc Thurstoniga kõike. Sellepärast ta oligi korraldanud tänase kohtumise Londoniga.

London surus oma korallivärvi huuled kriipsuks ja raputas pead. „Ta väidab, et ei ole valmis abielluma, aga me oleme kaks aastat kihlatud olnud.“

Everly nägi vaeva, et Londoni epaka lõunaosa-riikide aktsendi peale mitte nina krimpsutada. Sirgete heledate siidiste juuste ja kallite riietega kaunitar oli pärit Connecticutist ja sellepärast oli ta Charlestonis võõras.

„Arvad, et ta pettis sind?“ küsis Zoe Crosby, helepruunid silmad tumedate lopsakate ripsmete varjus vihast lõõmamas.

„Linc... pettis?“ London näppis selle peale mõeldes oma Mikimoto pärlikeed. „Jah, võimatu see pole. Ta reisib rohkem kui pool aastast meeskonnaga ringi ja elab hooajal Texases.“

„Ja sa tead küll, kuidas naised profisportlasi armastavad,“ lisas Zoe. „Mu endine õemees on rallisõitja ja naised ajavad teda kogu aeg taga.“

„Nendel meestel pole õigust meid nii halvasti kohelda,“ ütles Everly. Kõigil kolmel oli oma lugu sellest, kuidas jõukas, mõjuvõimas mees oli nendega halvasti käitunud. „Peame neile kõigile kätte maksma. Lincile, Tristanile ja Ryanile. Neile kõigile on vaja õppetund anda.“

„Nii väga, kui see mõte mulle meeldibki,“ ütles London, „ei kujuta ma ette, et maksan Lincile kätte ja jään ise karistusega.“

„Mis kasu meil kellelgi sellest oleks? Kõik, mida me üritaksime, jätaks meist endist halva mulje,“ ütles Zoe Londoni mõtet korrates.

„Mitte siis, kui võtame sihikule üksteise mehed.“ Everly varjas teiste uudishimulikke pilke nähes rahulolevat naeratust. „Mõelge selle peale. Me oleme võõrad kokteilipeol. Kes meid seostaks? Mina võtan sihikule Linci. London keerab Tristanile käru. Ja sinule, Zoe, jääb Ryan.“

„Kui sa ütled „sihikule võtma,““ küsis Zoe kahtlevalt, ehkki noogutas innukalt, „mida sa siis silmas pead?“

„Me ei vigasta neid füüsiliselt,“ ütles Everly hõbedaselt naerdes. „Aga pole mingit põhjust, miks me ei võiks mõnd äritehingut ära rikkuda või nende praegust suhet pingestada. Me kõik oleme halastamatute meeste ohvrid. Ometi oleme tugevad, edukad naised. Kas te ei arva, et meil oleks aeg vastavalt käituma hakata?“

London ja Zoe noogutasid kohe. „Mulle meeldib mõte Lincile kätte maksta. Ta on ära teeninud selle, et tunda natuke seda valu ja alandust, mida mina olen pidanud pärast meie kihluse katkestamist taluma.“

Zoe kummardas ettepoole. „Mina olen ka käsi.“

„Suurepärane. Nii, ma arvan, et me peaksime tegema nii...“

Esimene peatükk

Ta peab Claire'i vallandama.

Lincoln Thurston avas suu, et seda öelda, kui Claire pani tema lehtkapsast, proteiinipulbrist ja mustikatest koosneva hommikusmuuti köögiletile mehe spordikoti kõrvale. Siis naeratas naine talle nii armsalt, et mees ei suutnud teha midagi muud kui vastu naeratada.

Majapidajanna vallandamine oli meeleheitlik samm. Kena naine, kes talle süüa tegi ja tema maja koristas, oli mehe jaoks kinnismõtteks muutunud. Aasta jooksul, mis oli naise tööle võtmisest möödunud, oli mehel üha raskem vältida tema peale teatud viisil mõtlemist. Teatud lihalikul viisil. Sellepärast oli täiesti, absoluutselt võimatu, et naine veel ühe päeva tema katuse all elaks.

Ometi tundis Linc end Claire'i heaolu eest vastutavana samamoodi, nagu oma ema ja õe puhul. Claire oli oma perekonnast peaaegu kolme tuhande miili kaugusel ja tema mees oli kaks aastat tagasi Afganistanis surma saanud. Pealegi, millisel ettekäändel ta naise vallandab? Ta tegi imeliselt hästi süüa ja hoidis mehe Charlestoni maja ideaalses korras. Ja naine oli rohkem kui majapidajanna. Naine hoolis temast. Temast. Linc Thurstonist, tavalisest kutist. Mitte pallimängijast, multimiljonärist ega hiljuti vallaliseks jäänud, äärmiselt ihaldusväärsest Linc Thurstonist.

Linc raputas reipalt pead. Ta ei tohi enam Claire'ist mõelda, nagu tähendaks naine tema jaoks midagi. See

oli juba osutunud hävitavaks tema armuelule ja sundinud teda kihlust katkestama.

Polnud küll õiglane selles Claire'i süüdistada. Claire oli ideaalne töötaja. Ta ei julgustanud meest kunagi ega käitunud nii, nagu oleks üldse teadlik, et tema ülemus on kena, majanduslikult kindlustatud mees, kes võiks naise praegusest raskest tööst päästa. See oli värskendav, et Claire'il polnud mingit tagamõtet, ometi soovis osa mehest, et naise eesmärk oleks ta ära võrgutada. Lincil poleks midagi selle vastu, et naise seatud lõksu langeda. Siis saaks ta vähemalt Claire'iga magada ega peaks seda hetkekski kahetsema.

Texas Baronsi põletajana aastas viisteist miljonit teeniv Linc oli harjunud, et naised tema jalge ette viskuvad. Isegi tema kihlus ei olnud neid takistanud. Kahekümne kuue aastasena, kaheksa-aastase ja üheksakohalise palganumbriga lepingu algusajal oli ta tähelepanu nautinud. Nüüd, kolmekümne kolmeselt, kui lepingut oli jäänud ainult aastaks, tahtis ta paigale jääda ja pere luua. Vähemalt oli tal see plaan, kuni ta oli oma tunded London McCaffrey vastu ümber hinnanud ja taibanud, et ei ole neiusse armunud.

Mis teda siis Claire'i juures nii painas?

„Ema.“

Põhjus, miks Linc oleks kõigi aegade kõige hullem tõbras, kui ta Claire'i lahti laseks, jooksis ihualasti kööki.

„Kus su riided on?“ hüüatas Claire, kui tütar mööda kihutas.

Õlgadeni ulatuvate pruunide juuste ja nina katvate tedretähnidega Claire'il oli noorusliku naabritüdruku

välimus ning teinekord tundus, et ta on liiga noor, et mudilase ema olla.

Kaheaastane Honey Robbins pöördus Linci poole. Linc haaras tüdruku sülle ja keerutas ringi. Tüdruk oli särasilmne innukas südametemurdja, kes oli Linci juba esimesel kohtumisel ümber sõrme keeranud. Honey kiljus naerda ja mees naeratas. Ema ja tütar olid talle nii sügavale hinge pugunud, et nende seltskonnast ilmajäämine oleks palju hullem kui see pidev võitlus ihaga.

Ta peab lihtsalt ära kannatama.

„Ma ei tea, mis sel lapsel küll viga on, et tal riided seljas ei püsi,“ ütles Claire, pruunide silmade pilk lapse ümaratel põskedel.

„Võib-olla on ta emasse?“ Kas ta ütles tõesti nii? Mehe ettevaatamatud sõnad panid Claire'i põsed õhetama ja tekitasid naise meeltes ebasündsaid mõtteid. „Ma ei taha öelda, et sul ei püsi riided seljas,“ kiirustas Linc lisama. „Nii lihtsalt öeldakse. Ma mõtlen, et lapsed on vanematesse.“

„Noh, see on küll kergendus,“ ütles Claire. „Ma mõtlesin, et võib-olla jäin eelmisel nädalal turvakaamerasse, kui alasti ujumas käisin.“

Tegelikult ei olnud majas turvakaameraid ja Claire poleks mingi hinna eest riideid seljast visanud ja paljalt mehe basseini lipsanud. Sellepärast ta selle üle nalja viskaski. Aasimisest hoolimata oli Claire väga korralik ja tagasihoidlik kahekümne seitsme aastane lesk, kes kandis ikka veel abielusõrmust. Oli selge, et ta pole üle saanud oma kangelasest abikaasast, kes oli kaks aastat

tagasi surnud, kui enesetaputerrorist tema sõjaväekonvoid ründas.

„Ma pean selle video vist üle vaatama,“ ütles Linc kergelt humoorika tooniga. „Mis päeval see olla võis?“

„Ma ei kavatse seda öelda.“ Naise muie ei olnud flirtiv, see oli lihtsalt lõbus. „Siis on sul tegevust, kuni ma ülemisel korrusel tolmuimejaga koristan. Sa kipud viimasel ajal jalgu jääma.“

Claire oli otsekohene ja kohtles Linci nagu mingi vanema venna ja seniilse onu segu, kellele kõik tahavad meele järele olla. See oli mehe enda süü. Kui ta naise aasta eest tööle võttis, oli ta määranud kindlaks nende suhte tooni vastavalt sellele soovile – ei, vajadusele –, et ta elus oleks inimene, kellega Linc saaks olla tema ise. Osaliselt sellepärast oligi Claire talle hinge pugunud. Tema seltsis ei pidanud Linc end tagasi hoidma. Claire oli ainus inimene, kes oli kuulnud kõiki tema kõige süngemaid mõtteid, kahtlusi ja saladusi.

Välja arvatud ühes asjas: mehe tunded tema vastu.

Claire omakorda oli jutustanud mehele lapsepõlvest San Franciscos ja sellest, kuidas ta oma mehega kohtus. Naise silmad särasid, kui ta oma mehest rääkis ning neisse ilmusid pisarad, kui ta rääkis sellest, kuidas Honey kasvab üles ilma, et oleks kunagi oma isaga kohtunud. Claire ei olnud selline naine, kes kergelt armub ja siis edasi liigub.

Kuidas saaks Linc sellist inimest ära kasutada? Üksikema, kellel pole kellegi poole pöörduda, kui ta jääb ilma nii oma tööst kui elukohast.